

Het Groninger hoofdstation bleef uit geldgebrek behouden

■ GRONINGEN – Normaal gesproken betreden mensen een stationsgebouw omdat ze met de trein reizen of iemand willen afhalen. In ieder geval niet om naar het plafond te staren. In Groningen is dat sinds een half jaar anders; daar is de veertien meter hoge hal opeens een attractie geworden. Er is dan ook van alles te zien.

Het Zomertoergezelschap laat zich na een heerlijke lunch in de restauratie door het stationsgebouw leiden. Freelance gids Marian Geboers vertelt honderduit over de opknappbeurt van het stationsgebouw. Bijvoorbeeld dat het nieuwe cement dat is gebruikt lang niet zo wit is als het oorspronkelijke. Dat komt omdat bij de bouw, meer dan honderd jaar geleden, wit marmergruis is verwerkt in de specie. Dat nu weer gebruiken zou een te kostbare operatie zijn. Moderne zuinigheid, als het ware.

Dát het station überhaupt is opgeknapt, is te danken aan NS-manager Rob Staal. Die toonde zich een warm pleitbezorger voor herstel van het gebouw. Om voldoende geld los te maken en toch niet bij iedere vergadering als een ouwe zeur over te komen, sjuowde Staal overal een groot spaarvarken mee naar toe. „Hij hoefde niks te zeggen, iedereen begreep waar het om ging,” vertelt Geboers.

Uiteindelijk kostte de hele operatie zes miljoen gulden. Veel geld, maar niet genoeg om het hele gebouw te renoveren. Daarvoor is nog eens elf miljoen nodig en dan is het nog

maar de vraag of het werk echt af is. Tijdens de restauratie werden bijvoorbeeld tekeningen ontdekt die niemand kende. Die te herstellen kost nog eens vele

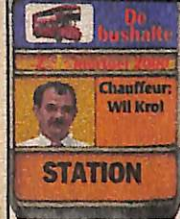
manuren werk. Het is een geluk bij een ongeluk dat het authentieke station nog bestaat in Groningen. Het uit 1896 (en niet 1895, zoals de gevel

vermeldt) stammende gebouw was bijna gesloopt. Groningen had echter te weinig geld in kas voor een nieuw pand en daarmee was het oude werk van architect Isaac Gosschalk

gered. Wel werden in de loop der jaren alle prachtige ornamenten verstopt achter verlaagde plafonds, uithangborden van winkels en kaartjesloketten. Daarbij lekte het dak ook nog eens, waardoor het plafond beschimmeld raakte. Niet echt bevorderlijk, voor ornamenten die bestaan uit geplakt papier.

Nu is de hal weer een oase van rust. „Er is bewust voor gekozen deze ruimte helemaal leeg te laten,” vertelt Geboers. „Er zijn zelfs geen bankjes.” Hoewel: daar wordt na klachten van reizigers toch in voorzien. Binnenkort komen er weer plekken om rustig te zitten. Want, zo vindt de NS toch ook, een stationsruimte waar je niet kunt zitten, is geen echte stationsruimte.

Over zitten gesproken: de meeste gasten van de Zomertoer hebben halverwege de middag nog geen meter gereden in de dubbeldekker van Wil Krol. Boten en treinen hebben ze gezien, maar de bus nog niet. Na de uitleg over het station neemt Geboers iedereen mee naar het rode gevaarte voor een rondrit door de stad Groningen. Want hoewel voor velen bekend, blijft er altijd iets moois te vertellen over de hoofdstad van de provincie. Zeker als je alles daarbij vanaf grote hoogte kunt bekijken.

◀ **Marian Geboers vertelt hoe het plafond in de stationshal, dat bestaat uit ornamenten van geplakt papier, is opgeknapt.**

Foto: Anne Marie Kamp